

МИЛАН ДАБОВИЋ

Сидро на дну ноћи

Илустровао
Небојша Обрадовић

■ Laguna ■

Copyright © Милан Дабовић, 2023
Copyright © 2023 овог издања, ЛАГУНА

Ову књигу посвећујем успомени на своју мајку
и сваком коме је понекад зафалио загрљај, али
и мом најоданијем читаоцу.

Дороти, без твоје шетње у црвеним ципелама
пут кроз ову књигу не би био исти. Хвала ти!

Свим Паунама овога света!

САДРЖАЈ

І део

РУЖА ОД ТРЊА

1. С КРИЛИМА НАСУПРОТ ВЕТРУ	19
2. ПОГЛЕД У НОЋ	21
3. ОДГОВОРИ	23
4. ВЕЧЕ СА СВЕЋАМА	25
5. НА БОЉЕМ МЕСТУ	26
6. ЈАЈЕ	28
7. ЗАГРЉАЈ	30
8. У БИБЛИОТЕЦИ	33
9. ХА-ХА-ХАЛКИДИКИ	39
10. ПАЛИНДРОМ БОБ	41
11. РУЖА БЕЗ ЛАТИЦА	46
12. ТАЈНА ДРВЕТА БЕЗ СЕНКЕ	48
13. ЧВОР ОД МЕСЕЧИНЕ	49

14. НОЖ ЗА НЕПОСЛАТА ПИСМА	50
15. НА СЛОВО Ш: ТИШИНА.	52
16. НЕШТО ДРУГО	54
17. САЗВЕЖЂА НА ЗЕМЉИ	57
18. ТРЕПЕРАВИ ТРОЗВУК	58
19. ЗВЕЗДА ИЗ ПУСТИЊЕ	59
20. НИШТА У НЕЧЕМУ	61
21. МЕЛОДИЈА СФЕРА	63
22. КАКО ЗВЕЗДЕ ПОСТАЈУ СУНЦА	64
23. МОСТ НА КОМ ЈЕ САГРАЂЕНА КУЋА.	66
24. ИМЕНА СТВАРИ.	68
25. СУСРЕТ СА ТВОРЦЕМ РЕЧИ, МЕСЕЦА И ЗВЕЗДА	70
26. СТРАНИЦЕ НА ВЕТРУ	72
27. САЗВЕЖЂА НА ЗЕМЉИ	73
28. ВЕСНИЦИ ПРОЛЕЋА.	74
29. У НОЋИ	76
30. ИЗМЕЂУ ДВА МРАКА	78
31. НА ИВИЦИ СУЗА	79
32. НЕГДЕ И НИГДЕ	80
33. УТОЧИШТЕ	81
34. ПУКОТИНА	82
35. ПРАВИ ПРИЈАТЕЉ	83
36. ПРИСТАНИШТЕ ЗА СРЕЋНЕ.	84
37. ВЕЛИКА МУДРОСТ	85
38. ТАЈНА ЗВЕЗДЕ СЕВЕРЊАЧЕ	86

II део

СИДРО НА ДНУ НОЋИ

39. ОБЕЋАЊЕ СЕБИ	89
40. ОМИЉЕНО САЗВЕЖЋЕ	90
41. СИДРО НА ДНУ НОЋИ	91
42. ДАЛЕКО ОД ЗВЕЗЕДА	94
43. КАСИОПЕЈИНО ОГЛЕДАЛО	95
44. НЕВЕНИНО ПИСМО	96
45. ПОЗИВ	100
46. ШАЛА	101
47. ЛЕТО	103
48. ПРИЧА О МАГИЧНОМ РУЖИЧЊАКУ	104
49. НЕОБИЧНО ОБИЧНО	106
50. ЛЕПОТА РУЖИНОГ ТРНА	107
51. ЈОШ ПИТАЊА	108
52. ЗВЕЗДОКРАДИЦА	109
53. ВРУЋ КРОМПИР	110
54. КЛУПКО	111
55. ДОК СУ ЗЈАЛЕ СЈАЛЕ	112
56. ПРОДАВНИЦА УЗДАХА	113
57. НА ПРАГУ АТЛАНТИДЕ	114
58. БРОД ОД ПАПИРА	115
59. ОСМЕХ ЗВЕЗДЕ ПАДАЛИЦЕ	116
60. ДОБРО У ДРУГИМА	117
61. ЗВЕЗДА ИЗ КЉУЧАОНИЦЕ	119

62. МЕСТО СА КОГ СЕ ВИДИ БОЉЕ.	120
63. АНДРУКОВА ОПОМЕНА	121
64. СРЕДСТВО НЕСПОРАЗУМА	122
65. БУЂЕЊЕ	123
66. СВЕТОСТ У ШАЦИ	124
67. НА ПРАВОЈ СТРАНИ ИВИЦЕ.	125
68. ДРУГАЧИЈА СВЕТОСТ	126
69. ИСПОД ПОВРШИНЕ	127
70. БЕШУМНОСТ ОБЛАКА	128
71. КЉУЧ	129
72. КРУГОВИ	130
73. ПИРУЕТА	131
74. УЛОГА СУНЦА.	132
75. ИЗА КЉУЧАОНИЦЕ	133
76. ВРАТА МРАКА	134
77. СТВАР СРЦА	135

Врата судбине су таква да кад куцаш на њих с једне стране – отвараш их с друге.

Андрук и Пауна седели су изнад града
и посматрали светла која су једнако сијала изнад
и испод њих.

Пауна је откад зна за себе обожавала вечери
које је проводила са својим дедом
на узвишењу.

I део

РУЖА ОД ТРЊА

1.

С КРИЛИМА НАСУПРОТ ВЕТРУ

На благој падини брда, седећи једна до друге, налазиле су се две силуете. Изнад њих стајало је дрво без сенке распредајући гранама месечину.

„Ако заиста падаш на земљу“, упита Пауна обраћајући се ноћи која је долазила, „зашто то чиниш тако тихо, као да се прикрадаш?“

Град под њом све више је личио на трепераво јато светлећих птица у даљини.

„Не престају да машу крилима, а не померају се с места. Мора да и оне лете насупрот ветру... Моја крила, ако их имам, била би уморна од таквог лета.“

Ипак, више од умора, Пауна је осећала самоћу.

Сећала се свега што је међу тим светлима чекало на њу. Било је тешко гледати ка граду.

„Чак и сада, из даљине, делује привлачно, али је пун ствари од којих сам морала побећи.“

Доле, у граду, угасило се једно светло. То је значило да је сада једна капљица више у океану таме који је окруживао. Пауни се чинило да тај океан вечито прети да ће је потопити.

Осетила се опкољеном, као и свако острво. Погледала је у деку.

Андрук је седео поред ње усправан као светионик. Очи су му сијале светлошћу звезда. С њим поред себе мање се плашила ноћи.

2.

ПОГЛЕД У НОЋ

Загледан у дубине ноћног неба, Андрук је, као и ноћ, загонетно ћутао. Мање-више он је све радио загонетно. Седео је непомично као да га је неко исклесао од камена.

„Да би некоме био светионик“, подсети себе Пауна, „није довољна само светлост, потребно је да помало будеш и камен.“

„Као да су га зачарале!“ , помислила је погледавши у звезде.

Претпоставила је да тамо тражи баку. Декин поглед дизао се изнад таласа. И његових и њених. Сетила се бакиног споменика. Она је била његов светионик. Помало светлост, помало камен.

Није хтела да га прекида. Свакако није волела да почиње разговоре. Чак ни са својим дедом. Некада је то покушавала с мамом и татом, али би они по

правилу журили да раде нешто друго. Због тога је и завршила на селу.

Дека је био другачији. Он је волео баку и када она више није била ту. Пауна није била сигурна како му то успева. Њој баш и није полазило за руком.

Није лако волети неког у садашњости ако с њим имаш само прошлост.

Мислила је на тату.